

Pohreb - 76-ročná veriaca, po krátkej chorobe

Milost' vám a pokoj od Boha nášho Otca a od Pána Ježiša.

Jób 16:18-19+22 „Ó, zem, neprikry moju krv, nech neprestáva moje volanie o pomoc! Aj teraz je môj svedok na nebi a môj ručiteľ je na výšinách. Lebo keď uplynie pár rokov, nastúpim cestu, z ktorej sa nevrátim“.

Drahá zarmútená rodina, bratia a sestry v Kristovi!

My ľudia, si zakladáme na mnohých veciach: na rodine, ktorej venujeme celý svoj život. Na vzdelaní, ktoré nám vraj otvára dvere. Na dobrej práci, ktorá nás dokáže uživiť. Na priateľoch, na ktorých sa chceme spoľahnúť. No v živote prídu chvíle, keď tieto naše základy zrazu padnú: rodina sa rozpadne, vzdelanie nám nijako nepomôže, práca nám zaberie všetok čas, priatelia nám nerozumejú... **Vtedy, v takýchto chvíľach zranení a sklamaní, si zvykneme uvedomiť, na čom najviac záleží a čo je dôležité.**

Aj vy, milí príbuzní, dnes viete, že jednou z tých najdôležitejších vecí vo vašom živote, bol čas strávený s vašou mamou, starou a prastarou mamou, sestrou a príbuznou Máriou Vandrákovou. Ste vďační za tých pár rokov, počas ktorých ste s ňou mohli prežiť dobré i zlé, prijímať i dávať lásku, rozprávať sa aj nechať sa poučiť. Ona sa s vami tešila z vašich úspechov a vy ste sa s ňou tešili, keď sa jej zdravotne polepšilo. Nebol to premrhaný čas, v ktorom ste do vzťahu s vašou milovanou príbuznou vložili všetku svoju lásku. Dnes sa však pre tento svet musíte rozlúčiť. Pán Boh uznal za vhodné zbaviť našu spolusestru všetkých pozemských trápení a pozvať ju do večného odpočinku.

Jób, ktorého slová sme počuli, stratil všetko. To, čo bolo v jeho živote požehnaním, radosťou a čo mu prinášalo uspokojenie zmizlo: stratil rodinu, majetok, postavenie, zdravie, priateľov. V takej chvíli človek zvykne hľadať Boha. Jób Pánovi dôveroval stále, ale **teraz k Nemu volá s ešte väčšou silou**, vediac, že Pán Boh počúva nárek svojich služobníkov. Že sa neodvracia od tých, ktorí Mu dôverujú. Že Božie uši nie sú hluché k modlitbám plným bolesti a trápenia. Aj keď ho ohrozuje všetko zlé aj smrť, on hľadá pomoc u svojho Boha.

To isté platilo o vašej mame a príbuznej. Ona prichádzala do spoločenstva veriaceho ľudu nie preto, lebo sa doma nudila, ani nie preto, že starí ľudia to tak robia, ale preto, lebo potrebovala povzbudiť. Prežívala svoje trápenia, bolesti, zdravotné ťažkosti a ďalšie veci, ktoré sú spojené s pribúdajúcim vekom. Preto sa potrebovala s niekým podeliť o svoje bremeno. Čiastočne ste jej ho pomohli niesť vy, najbližší. Čiastočne dokázala prekonať všetko z radosti a lásky k vnúčatám a pravnúčatám. No vedela, že sú situácie, kedy pomáha len Boh, preto k Nemu do posledných chvíľ života volala a prosila Ho o pomoc.

Kedy príde chvíľa, keď aj my budeme v úprimnosti a dôvere volať ku svojmu Bohu? Musí prísť nejaká tragédia či smrť, aby sme si uvedomili, že na niektoré veci sme prikrátka a prislabí? ***Kiežby sme vo svojom živote pochopili, že ak máme po svojom boku Boha, ani zem nemôže prikryť našu modlitbu, žeby neprišla pred Boží trón*** a ani smrť nás nemôže odlúčiť od lásky Božej v Kristovi Ježišovi. Kiežby sme si uvedomili skoro to, čo aj Jób.

Jób si vo svojej stratenosti, opustenosti a ohrození smrťou uvedomuje a priznáva, že toho najlepšieho priateľa a spolubojovníka nemôže hľadať medzi ľuďmi. V prvom rade ľudia sú pominuteľní, nestáli, zradní, a v druhom rade ľudia nie vždy vedia všetko vidieť v pravde a pochopiť toho druhého tak, ako by to bolo potrebné. A tak sa Jób odvracia od svojho plaču, nekladá svoju nádej do človeka, ale **hľadá silu vyrovnat' sa s tým, čo príde pri svojom Bohu.** Hoci: je to viera nezmyselná. Po tom všetkom, čo sa Jóbovi stalo, by nemal – logicky – Bohu veriť, ale zo všetkého Ho obviňovať. Ale Jób kašle na rozumné dôvody a ešte viac sa sústreďí od všetkého pozemského k Pánovi.

Vaša mama a príbuzná mala túto – nerozumnú vieru. Iste občas pochybovala, brešila, nie všetko v jej živote prebehlo hladko a dobre. Mala dôvod zanechať svoju dôveru v Pána. Ale ona sa jej silno držala, lebo vedela, že na nebi nemá Sudcu, ale Svedka, že Pán Boh nie je len prísny a trestajúci, ale že je to Boh, ktorý sa za svojich vždy postaví. A na základe toho žila aj medzi vami. Na základe tej svojej nerozumnej viery vám dávala všetku svoju lásku, pozornosť a starostlivosť, kým vládala. V čase, keď sa iní svojej viery vzdávajú, ona sa v nej utvrdzovala a držala sa svojho Boha až do smrti.

Je dobré mať po svojom boku človeka, ľudí, na ktorých sa môžeme spoľahnúť. Budme za nich vďační, ak takých máme. Aj my budme pre iných pomocou a posilnením v ťažkostiach života. No nezabúdajme, že v nebi máme Boha, ktorému na nás záleží a ktorému sa oplatí dôverovať na 100%. Ved' ***nám svoju lásku, priazeň a milosť dokázal v Pánovi Ježišovi Kristovi. On sám je našim svedkom na nebi a ručiteľom na výšinách a preto sa ničoho nemusíme obávať a vo všetkom Mu smieme dôverovať.*** Práve v trápení sa často naša viera stáva silnou a stabilnou. Pretože v živote prídu chvíle, keď sa naša dôvera v Boha dokonalo preverí.

A to je najmä v čase, keď sme konfrontovaní so smrťou blízkeho alebo ohrození svojim umieraním. Dôvera sa preverí vtedy, keď na nás doľahne trápenie alebo sa nám zrúti celý svet. V takých prípadoch aj tí najväčší kresťania musia o svoju vieru bojovať, pretože je skúšaná a nie vždy musí odolať. Preto sa Jób ešte viac v dôvere chytá večného Boha. Jób je, ako všetci

Ľudia, pominuteľný a uvedomuje si, že **život na tomto svete preletí príšerne rýchlo** a vôbec nezáleží, koľkých rokov sa človek dožije. V tejto rýchlosti a nestálosti života, každý potrebuje niečo, čoho sa môže chytiť, čo mu pomôže postaviť sa smrti zoči-voči. Tu pomôže už iba Boh, ktorý má moc aj nad smrťou.

Naša spolusestra si tiež uvedomovala, ako rýchlo prešiel jej život. A hoci chcela ešte žiť, Pán Boh uznal za dobré, dopriať jej život večný, nie na tomto svete. Ona je už so svojim Pánom. A vy sa musíte naučiť žiť bez mamy a príbuznej. Nebude to ľahké, pretože je to veľká bolesť, musieť sa lúčiť s milovanými, ale bude to nutné. Máte však aj možnosť ísť cestou nádeje: nádeje na opätovné stretnutie a nový život v Božom kráľovstve, kde smrti už viac nebude. Je len na vás, milí najbližší, či sa v rýchлом toku živote zachytíte Božej milosti v Kristovi.

Bratia a sestry, aj náš život preletí. Ani sa nestihneme obzrieť a príde koniec. Vtedy, pred smrťou zrazu zistíme, že sa treba niečoho chytiť, že si so sebou odtiaľto nič nezoberieme, a že jediný, kto nám v tej situácii môže pomôcť je ***Pán Ježiš. On vstal z mŕtvych, aby sme aj my mohli dúfať, že smrťou sa všetko nekončí, iba pokračuje lepším a dokonalejším spôsobom v nebeskom kráľovstve.*** Táto nádej je posilnením dnes, keď vyprevádzame našu spolusestru, tá nádej bude jedinou pomocou, keď budeme zomierať my.

Zakladáme si na mnohých veciach, ľuďoch, situáciách, zážitkoch, peniazoch. Príde však čas, keď nič z toho nebude dôležité. A jediné, čo budeme potrebovať je **istota, že Boh počuje naše modlitby, že v nebi máme láskavého Pána a že so smrťou nemusíme bojovať sami.** Pretože náš Boh už nad ňou zvíťazil. A kto verí v Neho, zvíťazí raz tiež. Amen.

Modlitba: *Nebeský Pane, zakladáme si v živote na mnohých veciach, aby sme raz prišli na to, že najdôležitejšia zo všetkého je láska. Že ona ako jediná stojí za to, aby sme do nej investovali. Pretože ona zostáva v nás aj vtedy, keď nás opúšťajú tí, ktorých sme milovali a ktorí milovali nás. Tá láska dnes zostáva v srdciach najbližších, ktorí sa v tomto svete lúčia so svojou láskavou mamou, starou a prastarou mamou, sestrou a príbuznou. Ona Ti dôverovala a Ty si bol jej Spasiteľom, odpúšťal si jej hriechy a posilňoval v nádeji na večný život. Dopraj jej oddýchnuť si od všetkých bojov živote v Tvojej večnej prítomnosti. A nám, ktorým si daroval ďalšie dni pozemského putovania, pomôž zakladať svoj život na Tebe, ktorý počuješ naše volanie. Pretože si láskavým voči nám a si našou Nádejou aj keď čelíme smrti. Aj nás, prosíme, preved' týmto životom k životu večnému. Na Teba sa spoliehame aj dnes aj naveky. Amen. Otče náš...*